

- 3) Czy trzecią dyrektywę w sprawie energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak przepis będący przedmiotem postępowania głównego, który ustanawia środek specjalny polegający na obowiązkowej opłacie obciążającej podmioty regulowane, w tym posiadaczy zezwolenia na dostawy energii elektrycznej wydanego przez Urząd, określonej na podstawie ich wyniku finansowego, w tym wyniku osiągniętego przy prowadzeniu działalności za granicą, nie spełnia wymogów przejrzystości, niedyskryminacji i równego dostępu dla konsumentów zgodnie z art. 3 wspomnianej dyrektywy, ponieważ – w przypadku podmiotu regulowanego – dotyczy również dochodów uzyskanych (tytułem dostaw energii elektrycznej lub na innej podstawie) za granicą, natomiast – w przypadku posiadacza zezwolenia na dostawy energii elektrycznej wydanego w ramach „paszportyzacji” zezwolenia na dostawy energii elektrycznej wydanego w państwie pochodzenia – dotyczy tylko dochodów uzyskanych w Republice Słowackiej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 211, s. 55.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Belgii

(Sprawa C-384/18)

(2018/C 285/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Tserepa-Lacombe, L. Malferrari, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 25 dyrektywy 2006/123/WE ⁽¹⁾ i art. 49 TFUE;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

(i) Zakazując wykonywania działalności księgowego jednocześnie z działalnością brokera, agenta ubezpieczeń, agenta nieruchomości lub wszelką działalnością z zakresu bankowości lub usług finansowych, oraz (ii) zezwalając Chambres de l'Institut professionnel des comptables et Fiscalistes agréés (izbom instytutu zawodowego autoryzowanych księgowych i doradców podatkowych – IPCF) na zakazanie wykonywania działalności księgowego łącznie z dowolnym rodzajem działalności rolnej, rzemieślniczej i handlowej, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 25 dyrektywy 2006/123/WE i art. 49 TFUE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-434/18)

(2018/C 285/49)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania

- stwierdzenie, że nie powiadamiając Komisji o krajowym programie gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi, o którym jest mowa w art. 15 ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 2011/70/Euratom z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiającej ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi ⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 15 ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 dyrektywy Rady 2011/70/Euratom z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiającej ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi stanowi, że państwa członkowskie powiadamiają po raz pierwszy Komisję „możliwie jak najszybciej”, ale nie później, niż do dnia 23 sierpnia 2015 r., o treści swojego programu krajowego obejmującego wszystkie elementy określone w art. 12 tej dyrektywy.

Komisja twierdzi, że z informacji przedstawionych przez Republikę Włoską na etapie postępowania poprzedzającym wniesienie skargi wynika, iż wspomniane powiadomienie nigdy nie miało miejsca, ponieważ władze włoskie nie przekazały jeszcze Komisji ostatecznego tekstu przyjętego krajowego programu gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 48.